

HAJDU MÁRIA

Szerelmes négysorosak

É des a lelkennek lelked suttogása,
D obbanó szívednek csendes vallomása,
E sendő testünknek fellobbanó vágya,
S zerelmed tüzének minden villanása.

Boldog sóhajodra vágyom,
csak arcodra a párnámon,
apró csókokra a számon,
ébren is csak ezt álmodom.

Először álomban láttalak
mikor elragadott a képzelet.
Most, hogy a karomban tartalak,
már tudom, hogy élni érdemes.

Az elakadt szó

Általában megvédett az élet,
de őrangyalom most eltévedt.
Kinek mi jutott, kire mit mértek,
romhalmazzá váltak az évek:
a remélt jövő semmivé lett.

Ültem, egy ideig, a romokon,
bénult aggyal és kihűlt szívvel.
A száraz, sivatagi homokon
kinyúlva és kiszáradt testtel.
Mint a fogyó Hold, olyan lettem.

Vakon fojtogatott a réműlet,
és torkomban a szó elakadt.
Agyamra ráborult a szürkület,
mint örültet láttam magamat,
bentről hallottam a hangomat.

Kitörni készült az elakadt szó,
és felrázta zsibbadt lelkemet.
Úgy zúgott, mint a megáradt folyó,
és színessé vált a szürkület.
Útjára indult a képzelet.

Márciusi ábrándozás

Fagyokat kerget a tavaszi szél,
álmosan ébred az erdő, a rét.
Fakadó rügyet napsugár simogat,
nyitnikék dalol, s tavaszt hívogat.
Báránnyelű a rétre mosolyog,
kicsit időzik, s tovább gomolyog.

Lila orgona illatát ontja,
fűzfavessző rügyeit bontja.
Fű, fa, virág új tavaszra ébred,
téli álmából lassan feléled.

A nyár kacagását hallom újra,
mókus nesztét – odújába bújva,
rózsák nyílását a kiskertemben,
patak futását a távoli völgyben.
Tó vizén a holdsugarak táncát
és a fénylő csillagok mosolyát.